

– Vit hava aldrin latið meira enn 130 jólapakkar við kjøti til familjur. Tað er ikki tí, at vit hava avmarkað tað, men tað hava aldrin verið fleiri enn tað, ið hava biðið um hjálp, sigur Leif Erik Niclasen.

nógv, ið siga frá onkrum, ið tey kenna ella hava eina dóttur, ið hevur tørv á stuðli. Soleiðis spreiddir boðskapurin um Hjálpina seg, greiðir Leif Erik Niclasen frá.

Man hjálpir har ein kann

Góð tjúgu ár seinni kenna flestu føroyingar til hjálpararbeiðið hjá Leif Eriki Niclasen, ið hann kallar Hjálpin ella Hjálpandi hond. Men hóast tjúgu ár er ein long tíð, so er Leif Erik enn líka eldhugaður at hjálpa.

– Navnið er Hjálpin ella ein Hjálpandi hond. Tað kemur frá tí, ið fólk siga, tá tey fáa hjálp. Tey siga: »Takk fyri hjálpina.«

– Tað er tað, ið eg royni at vera. Ein hjálp. Onkuntíð skal einki til fyri at gera øðrum eina tænastu. Man hjálpir har ein kann. Man kann altíð vera ella geva eina hjálpandi hond, hvønn einasta dag.

Gjøgnum alla samrøðuna er tað

»Eg spyrji vanliga fólk, um tey kenna onkran, ið er einsamallur. Og tá vit selja jólakalendaran, eru tað nógv, ið siga frá onkrum, ið tey kenna ella hava eina dóttur, ið hevur tørv á stuðli. Soleiðis spreiddir boðskapurin um Hjálpina seg«

sólarklárt, at trúgvín á Jesus hevur nógv at siga fyri Leif Erik Niclasen, og hann er skjótur at vísa til bíbliuna, tá hann skal greiða frá ymiskum ella undirstrika eitt hvørt.

– Eg havi koyrt runt við Hjálpini í 20 ár við íblástri frá bíbliuni og miskunnsama samáriubúgvnum. Trúgvín ber. Tá meini eg við, at tá man heitir á Jesus um hjálp, so fær man hjálp. Um eg ikki hevði Jesus, so hevði hetta ikki virkað.

Jólamaðurin er her

Aftrat sær hevur Leif Erik fleiri góðar kreftir, ið hjálpa við at heinta mat frá handlum og koyra hann út til tey, ið hava tørv á honum. Men hóast hann ikki er einsamallur um arbeiðið, so er tað tíðarkrevjandi.

– Eg koyri sjei dagar um vikuna. Summar dagar byrji eg klokkan tvey og koyri líka til midnátt. Men tað er tað vert, tá tú fært tú eitt smíl, og hoyri børnini rópa, at jólamaðurin er her.

– Frá nøkrum fær man at vita, at

nú behøvist tú ikki koma longur, tí nú klára vit okkum. Tá verður eg keddur, tí tað sleppur man ikki longur at vitja tey, men samstundis gleðist man yvir, at tey klára seg væl. Tá hevur man gjørt sína tænastu fyri samfelagið, og verið tann miskunnsami samáriubúgvín.

Virksemi hjá Hjálpini er ikki avmarkað til bara at veita hjálp í gerandisdegnum, men letur Hjálpin á hvørjum ári jólapakkar til familjur, ið hava tørv á tí.

– Vit hava aldrin latið meira enn

130 jólapakkar við kjøti til familjur. Tað er ikki tí, at vit hava avmarkað tað, men tað hava aldrin verið fleiri enn tað, ið hava biðið um hjálp.

– Restina av árinum koyra vit út við tí mati, ið vit hava. Tá eru tað tey, ið hava mest tørv á tí, ið fáa. Tá er tað nógv av teimum, ið ringja um jólini, ið siga seg ikki hava tørv á hjálp. Men vit hjálpa eisini við øðrum. Um onkur situr í einum køldum húsum, tí tey eru í einari støðu, har tey mangla olju, so ringja vit til oljufeløgini og biða tey fylla 500 krónur á tanga. Tí mangan er tað bara tað, at ein løn ella pensjón er nakrar dagar seinkað.

Borgarstjórar svíka

Tað er ikki ókent, at Leif Erik Niclasen til tíðir hevur havt eitt heldur buldrasligt samband við føroyskar myndugleikar. Seinast var fyri nøkrum vikum síðani, tá Heilsufrøðiliga Starvsstovan gjørdi tað torførari hjá honum at fáa mat frá handlum.

Tá prátið kemur inn á føroyskar myndugleikar, sæst tíðliga, at her er talan um eitt evni, ið Leif Erik Niclasen ikki hevur tað lætt við. Høvuðsorsøkin er, at hann metir at føroyskir myndugleikar svíkja tey, ið eru í neyð.

– Tíverri, so hjálpa føroyskir myndugleikar ikki. Ein og hvør bygd hevur eitt bygðaráð og ein borgarstjóra. Tað er skyldan hjá hvørjum einstøkum borgarstjóra at tryggja, at øll hava tað gott í hansara kommunu. Tað er hann, ið svíkur, um onkur ikki hevur gott, tí hann kann heita á hjálp. Tað hava millum annað kriminalforsorgin og almannaverkið gjørt, tá eg eri sendur ymsa staðni at hjálpa.

– Eg minnst eina kvinnu, ið Kriminalforsorgin sendi okkum til. Hon livdi í stórar neyð, men kommunan vildi ikki hjálpa. Vit góvu henni mat, umvældu partar av húsinum, ruddaðu havan og keypti henni eitt nýtt køliskáp. Hon livnaði upp aftur, tá hon byrjaði at fáa mat.

– Men tá tú sær slíkar lagnur sum hjá hesi kvinnu, tá skilur tú ikki, hví samfelagið letur slíkt henda. Hví kommunurnar ikki seta ein persón, ið skal taka sær av teimum, ið dettur niðurímillum í samfelagnum. Tað er óskiljandi.

Samrøðan er við at nærkast endanum, og tað er vorði myrkt utanfyri. Leif Erik má skunda sær víðari, tí hann ætlar sær at vitja tvær familjur á Sandoyinni, ið hava tørv á mati. Nú er langt síðani, at hann hevur verið har, so hann ætlar at geva teimum eyka nógv nú.

Á vegnum út fær hann ein síðsta spurning.

Væntar tú, at tað kemur ein dagur, har ongin tørvur er á tínari hjálp longur?

Leif Erik Niclasen steðgar á, hugsar seg um eina løtu, men ristir síðani við hævðinum.

– Nei, tað letur seg ikki gera. Tað vil altíð verða onkur, ið verður illa viðfarin av systeminum. Vit hava politikarar, ið lova gull og grønar skógir, og vit hoppa upp á tað hvørja ferð. So sita vit har nakrar dagar aftaná og siga, at vit vistu tað, men løtu okkum lumpa kortini, sigur Leif Erik Niclasen heldur vónbrotin at enda.